

Arrest

nr. 319 374 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met refertenummer 118630.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 5 april 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2022 werd ingediend door:

O. O., T. D. C. (..)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Bukavu op (...).1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij samen met mevrouw B. S. L. J. (...) een gemeenschappelijk leven leidt en samenwonen. Ze de intentie hebben te huwen. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt hem recht automatisch erkend.

Betrokkene beroept zich op zijn recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Congo zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die hij in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene beroept zich tevens op zijn partnerrelatie met mevrouw Bweso Samba Lutuangu Jennie. Echter, ter staving hiervan legt betrokkene enkel de identiteitskaart van zijn partner en een paar getuigenverklaringen voor. Het louter voorleggen van deze documenten is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale en affectieve banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die hij hier aan het opbouwen is en al heeft opgebouwd en dat dit al de inspanningen die hij zich al getroost zou hebben om zich in onze maatschappij te integreren teniet zou doen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het

buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene haalt aan dat hij zijn aanvraag onmogelijk kan indienen vanuit Congo daar zijn leven daar gevaar loopt en een onmenselijke of vernederende behandeling zou moeten ondergaan. Het is echter aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Betrokkene beperkt zich tot blote beweringen. Deze loutere bewering kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaart dat een terugkeer naar Congo een schending van Art. 3 EVRM zou betekenen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM."

1.3. Op 5 april 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: O. O., T. D. C. (...)

geboortedatum: (...).1979

geboorteplaats: Bukavu

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er minderjarige kinderen van hem in België verblijven.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Een enig middel

De eiser werpt een enig middel op, genomen uit machtsoverschrijding, de duidelijke beoordelingsfout en de schending van :

- de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens,*
- de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten,*
- de artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen,*
- het algemene rechtsprincipe van behoorlijk bestuur, dat omhelst dat de overheid zich met zorg dient te informeren alvorens haar beslissingen te nemen en deze daarbij doeltreffend te motiveren,*
- het zorgvuldigheidsprincipe,*
- het recht om gehoord te worden,*
- en het evenredigheidsprincipe ;*

De verwerende partij heeft beslist dat de door de eiser opgeworpen elementen geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Eveneens heeft de betrokkene als uitzonderlijke omstandigheid het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en ook het artikel 22 van de Belgische Grondwet, dat van rechtswege bepaalt dat elkeen respect verdient voor zijn « privé- en gezinsleven », en dit omwille van de aanwezigheid in België van zijn echtgenote, die eveneens de moeder is van hun gemeenschappelijk Belgisch kind. Hij heeft eveneens de artikelen 23 en 24 opgeworpen van het Internationale Pact met betrekking tot de burgerlijke en politieke rechten die het individu beschermen tegen willekeurige inmengingen vanwege de openbare macht.

Zelfs in dit geval heeft de eiser verklaard met zijn echtgenote samen te leven, hierbij genaamd B. S. L. (...) (N.N. : xxxxxxxxxx), van Belgische nationaliteit en moeder van een gemeenschappelijk Belgisch kind en hij wenst zijn sociale en gezinsleven met zijn echtgenote en het gemeenschappelijk Belgisch kind verder te zetten. Hij is volledig afhankelijk van zijn echtgenote en hij wenst met haar en met zijn naasten hun gezinsleven verder te zetten.

Op moreel en psychologisch vlak ondersteunen zij elkaar wederzijds en een scheiding zou een zware affectieve schade toebrengen in hoofde van de betrokkenen. Zelfs een tijdelijke terugkeer brengt het risico teweeg om ernstig hun relatie in het gedrang te brengen

Niets wijst erop dat, in het geval van een terugkeer naar de Democratische Republiek Congo, de eiser een visum voor zijn terugkeer zal bemachtigen, wat het gevaar inhoudt om een definitieve scheiding te ondergaan.

Deze scheiding is van die aard dat het ernstige en grondige affectieve schade kan veroorzaken.

Een onvoorziene scheiding zou voor de eiser buitensporig zijn, vermits hij een verblijfsvergunning beoogt.

De betrokkene hebben aangetoond dat er bijzondere sociale banden voorhanden zijn die wijzen op een privé- en gezinsleven dat zeer hecht is en er bestaat eveneens een bijzonder nauwe afhankelijkheid tussen beiden, met name op het financiële, morele en psychologische vlak (C.C.E., 28 februari 2013, n°98.031).

Het werd nooit betwist dat het enkele feit om onwettelijk in België te verblijven geen beletsel mag zijn om uitzonderlijke omstandigheden op te werpen die het indienen van de aanvraag direct in België rechtvaardigen.

« Wij dienen vast te stellen dat met betrekking tot de hierboven opgeworpen elementen ter staving van de aanvraag, de overheid oordeelde dat het niet handelde om uitzonderlijke omstandigheden op de enkele grond van de illegaliteit van de verblijfssituatie van de eisende partij en zonder enige andere factor in rekening te brengen. Het komt haar toe om zich in overeenstemming te stellen met de vigerende wetgeving inzake de toegang, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen in België, zijnde het uitreiken van de vereiste vergunningen bij de bevoegde diplomatieke overheid van de woonplaats. »

De impact van de aanvraag tot regularisatie op de uitvoering tot een maatregel tot uitwijzing zou volledig afhankelijk zijn van een doeltreffende motivering (RvS, 17 december 2013, n°225.855).

De Raad van State heeft rechtsgeldig gestaafd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen « niet rechtsgeldig heeft kunnen oordelen omwille van het ontbreken van een « duidelijk antwoord » op de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning en daarbij heeft de overheid veronachtzaamd om hierover uitspraak te doen rekening houdende met alle elementen in de zaak en daardoor verzaakt aan haar formele motiveringsverplichting » (C.C.E., 27 mei 2010, n°43.953 ; RvS, 3 december 2009, n°198.507).

Zelfs dit verandert niets aan het feit dat de eiser geen enkele daadwerkelijke band meer heeft in de Democratische Republiek Congo, van die aard dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, de Democratische Republiek, hij volledig geïsoleerd zal zijn, zonder enig referentiepunt en hij zal leven in de armoede en aldus een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan, niet in overeenstemming met de menselijke waardigheid, zoals verboden door het artikel 3 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens.

Er is niemand die hem tijdelijk onderdak zou kunnen verschaffen en hij heeft in de Democratische Republiek Congo geen enkele contactpersoon meer.

Het feit van verschillende jaren in België geleefd te hebben en dit op een ononderbroken wijze, maakt het hem terzelfdertijd onmogelijk om aldaar contacten te verwerven.

Des te meer heeft de eiser geen nationaal Congolees paspoort meer kunnen voorleggen bij het indienen van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning. Hij heeft dus moeten overgaan tot het hernieuwen van zijn aanvraag eenmaal hij dit betrokken paspoort heeft moeten laten opstellen door de diplomatieke overheid van zijn land van oorsprong, de Democratische Republiek Congo.

Terzelfdertijd, in toepassing van de voorschriften van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen was het koppel nog niet gehuwd en hun kind nog niet geboren. Maar heden ten dage is dit gemeenschappelijk kind, van Belgische nationaliteit, wel degelijk geboren.

De verwerende partij had rekening moeten houden met deze verschillende aspecten.

Desalniettemin, indien de verwerende partij, in bepaalde gevallen opgenomen in het artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen een bevel tot het verlaten van het grondgebied dient uit te reiken aan elke rechtsingezetene van een derde land die zich in België bevindt in een onregelmatige verblijfssituatie, dan kan deze verplichting niet als dwingend opgevat worden en in allé omstandigheden automatisch toepasbaar.

Eveneens zou het onregelmatige karakter van de verblijfssituatie niet mogen volstaan op zich om het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen zonder dat andere factoren, met name deze verbonden aan de schending van de fundamentele rechten, gevrijwaard door de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens eveneens in rekening worden genomen, op een dergelijke wijze dat de verwerende partij zich in deze zaak niet gekweten heeft van een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

In die mate waarin de eisende partij evenmin terug mag vallen op een volledig gebonden bevoegdheid bij het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied op grond van het artikel 7 van de voorheen vermelde wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen, zou de uitzondering van de onontvankelijkheid door de verwerende partij niet weerhouden mogen worden (C.C.E., A.G., 19 december 2013, n°116.003, R.D.E., 2013, liv. 175, 678).

De administratieve rechter miskent de draagwijdte van het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten, die aan de overheid de plicht opleggen om allé omstandigheden in de zaak in overweging te nemen.

De schending van het rechtsprincipe van behoorlijk bestuur, die de overheid de plicht oplegt om een beslissing te nemen op grond van allé elementen uit het dossier, voortspruitend uit het artikel 62 en de hierboven vermelde artikelen 2 en 3 volstaat om de beslissing te verbreken (RvS, 3 december 2009, n°198.507, T. Vreemd, 2010, liv. 3, 260, nota).

De rechter mag geen tegengestelde motivering ontwikkelen met een andere beoordeling omwille van het risico tot het schenden van het artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (RvS, 9 februari 2010, n°200.640 ; RvS, 9 februari 2010, n°200.639).

Er zou rekening gehouden moeten worden met het feit dat de eiser een Belgische echtgenote heeft en een gemeenschappelijk Belgisch kind.

Omwille van deze familiale omstandigheden is hij in de onmogelijkheid om België te verlaten, zijnde getrouwd met een Belgische en daarenboven een gemeenschappelijk Belgisch kind bezittend.

De eiser heeft het rechtsprincipe Audi Alteram Partem opgeworpen, zijnde het feit dat de betrokkene gehoord had moeten worden alvorens een negatieve beslissing jegens zijn aanvraag genomen zou worden.

Vermits het hem hier handelt om een definitieve beslissing, met daarbij een weigering tot het toekennen van een verblijfsvergunning met een bevel tot het verlaten van het grondgebied, zou de verwerende partij absoluut respect moeten opbrengen voor het toepassen van het algemene rechtsprincipe van het recht on gehoord te worden.

De vereiste van een specifieke motivering veronderstelt dat de betrokkene in staat geweest zou zijn om zijn argumenten ten berde te brengen.

De toepassing van het rechtsprincipe Audi Alteram Partem, wordt van dwingend belang beschouwd vanwege de Europese en nationale rechtsinstanties en daaruit vloeit voort dat het absoluut noodzakelijk is om de vreemdeling te verhoren (RvS, 18 december 2015, n°233.257 ; RvS, 19 maart 2015, n°141.336).

De verwerende partij heeft evenmin rekening gehouden met het geheel van de elementen die de eiser naar voren brengt..

Aldus is zij verzonken in een ondoeltreffende motivering en heeft zij terzelfdertijd daardoor een duidelijke beoordelingsfout begaan."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij feitelijk wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en verder wordt, met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, feitelijk gemotiveerd aangaande de in voornoemd artikel in aanmerking te nemen elementen bij het treffen van een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt, wat betreft de eerste bestreden beslissing, onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij in haar verblijfsaanvraag gewezen heeft op haar “*privé- en gezinsleven*” omwille van de aanwezigheid in België van haar echtgenote, die eveneens de moeder is van hun gemeenschappelijk kind. Zij heeft op de samenwoning gewezen en de wens om haar sociale en gezinsleven met haar echtgenote en Belgisch kind verder te zetten. Zij betoogt volledig afhankelijk te zijn van haar echtgenote en dat zij elkaar op moreel en psychologisch vlak ondersteunen. Zelfs een tijdelijke terugkeer zou hun relatie ernstig in het gedrang brengen.

2.7. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook gewezen heeft op het feit dat zij een kind in België heeft, stelt de Raad op nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 3 november 2022 enkel gewezen heeft op het feit dat zij een Belgische partner heeft. Zij maakte op dat moment geen melding van een kind in België. Pas via aangetekend schrijven van 11 april 2024, en dus na het treffen van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag, diende verzoekende partij een actualisatie in van haar aanvraag waarin ze melding maakte van de geboorte van een kind op 9 december 2023. Nu de onontvankelijkheidsbeslissing dateert van 5 april 2024 (en op die dag bovendien ook de instructies vertrokken ter kennisgeving ervan) kon de verwerende partij geen rekening houden met elementen die pas na het treffen ervan haar kenbaar werden gemaakt. Het loutere feit dat de kennisgeving van de onontvankelijkheidsbeslissing pas plaatsvond op 2 mei 2024 doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

In het kader van zijn wettigheidscontrole in toepassing van 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet kan de Raad geen rekening houden met elementen die slechts na het treffen van de beslissing in antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden kenbaar gemaakt. (*mutatis mutandis* RvS, nr. 260 263 van 26 juni 2024: “*Il n'appartient, dès lors, pas au Conseil du contentieux des étrangers saisi d'un recours en annulation introduit en application de l'article 39/2, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée et statuant donc dans le cadre d'un contentieux de stricte légalité, d'examiner la validité d'une décision rejetant une demande d'autorisation de séjour introduite en application de l'article 9ter de cette même loi au regard d'éléments postérieurs qui n'ont pas été soumis dans ce cadre à l'appréciation de l'État belge. La légalité d'un acte administratif s'apprécie en effet au jour de son adoption et non de sa*”).

notification et ce même si le Conseil du contentieux des étrangers constate un délai particulièrement long mis pour procéder à cette notification.» eigen vertaling: « Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevat door een annulatieberoep in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg in het kader van een strikte wettigheidscontrole toe de wettigheid van een weigeringsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet te onderzoeken in het licht van posterieure elementen die niet in dat kader werden voorgelegd aan het bestuur. De wettigheid van een bestuurshandeling wordt beoordeeld op het moment van het treffen ervan en niet op het moment van de kennisgeving ervan, en dit zelfs wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat de kennisgeving ruim nadien heeft plaatsgevonden.»)

De verwerende partij was bijgevolg op het moment van het treffen van de onontvankelijkheidsbeslissing slechts op de hoogte van het feit dat verzoekende partij zich beriep op een gezinsleven met een Belgische partner. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij bij de beoordeling van haar aanvraag geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een Belgisch kind heeft.

Aangaande het privéleven alsook het gezinsleven met de Belgische partner heeft de verwerende partij gemotiveerd dat:

- verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Er worden geen bijkomende elementen, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, aangetoond;
- verzoekende partij ter staving van deze partnerrelatie slechts de identiteitskaart van de partner en een paar getuigenverklaringen heeft voorgelegd doch dat dit ruim onvoldoende is om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie;
- dat de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen bovendien niet leidt tot een definitieve verwijdering maar enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de vereiste formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezins- en privéleven niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verder heeft de verwerende partij nog gemotiveerd dat:

- verzoekende partij niet aantoont dat zij door een terugkeer om de aanvraag in te dienen haar banden met België ziet teloorgaan of dat gegevens die wijzen op integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Zij maakt niet duidelijk op welke wijze haar eventuele integratie haar precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen;
- verzoekende partij het houdt op blote beweringen dat haar leven in Congo in gevaar is en zij daar een onmenselijke of vernederende behandeling zal moeten ondergaan. Zij toont geen schending van artikel 3 EVRM aan.

2.8. Verzoekende partij, die slechts herhaalt hetgeen zij in haar aanvraag gesteld heeft, met name dat zij in België een relatie heeft met een Belgische onderdaan en dat zij haar sociale en gezinsleven met haar partner wenst verder te zetten, doet daarmee geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit gebleken is dat verzoekende partij vooreerst op basis van de door haar voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat zij werkelijk een beschermenswaardig privé- of gezinsleven heeft in België en dat bovendien een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om zich in regel te stellen *in casu* hoe dan ook geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Nazicht van de aanvraag die verzoekende partij op 3 november 2022 heeft ingediend, leert inderdaad dat verzoekende partij zich wat betreft de voorgehouden partnerrelatie met een Belgische onderdaan zich beperkte tot de stelling dat zij samenwoont met een Belgische onderdaan en het voegen van de Belgische identiteitskaart van haar partner en enkele getuigenverklaringen ten bewijze van deze relatie. De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat deze gegevens niet afdoende zijn opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM. Zo er immers werkelijk sprake is van een beschermenswaardige partnerrelatie mag aangenomen worden dat verzoekende partij meer kan voorleggen dan louter het feit dat zij samenwoont alsook enkele niet-geobjectieerde getuigenverklaringen.

Wat betreft het privéleven blijkt verder uit de aanvraag dat verzoekende partij slechts stelde geïntegreerd te zijn en een vriendenkring in België te hebben. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieromtrent oordeelt dat niet blijkt dat er sprake is van dergelijk nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Immers toont de verzoekende partij met het in de aanvraag gestelde nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij blijkt volgens de gegevens gevoegd aan de aanvraag in augustus 2022 nog in Nederland woonachtig geweest te zijn (zie attest Congolese ambassade dd. 8 augustus 2022). Bovendien is zij nooit toegelaten tot verblijf. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale of professionele banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven.

Daarenboven, voor zover verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven of gezinsleven met haar partner, heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of

verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar gezins- en privéleven in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen.

Verzoekende partij betoogt wel volledig afhankelijk te zijn van haar partner, maar zoals de verwerende partij motiveert, heeft zij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen in de weg staan. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag er louter op gewezen heeft dat zij in België volledig ten laste valt van haar partner die economisch actief is en dat er morele en psychologische ondersteuning is. Het loutere feit evenwel dat haar partner een inkomen heeft via arbeid en verzoekende partij geen overheidssteun geniet, betekent evenwel nog niet dat daarmee is aangetoond dat zij effectief ondersteund wordt door haar partner. Evenmin houdt dit in dat, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat zij in België onderhouden wordt door haar partner, dit betekent dat zij in die mate afhankelijk is van haar partner waardoor zij niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij omwille van haar illegale verblijfstoestand financiële ondersteuning zou krijgen van haar partner, betekent niet dat zij, als volwassene gezonde persoon, daarom niet terug kan naar het herkomstland alwaar zij legaal kan verblijven en ook kan werken. Niets verhindert haar partner bovendien om verzoekende partij tijdens haar verblijf in het herkomstland verder financieel te ondersteunen vanuit België. Verder kan ook niet blijken dat er tussen verzoekende partij en haar partner een dusdanige morele of psychologische afhankelijkheid blijkt waardoor terugkeer verhinderd wordt. Beiden zijn volwassen gezonde personen en doen van niet meer getuigen dan hooguit van affectieve banden in het kader van hun relatie. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. Verzoekende partij kan met haar partner, die in België verder kan verblijven, in afwachting van de beslissing ook via moderne communicatiemiddelen contact onderhouden. Daarnaast blijkt ook niet dat haar partner haar niet zou kunnen bezoeken in het herkomstland in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag.

In die zin blijkt geenszins dat er sprake is van een verbreking van het contact met de partner waardoor dit onomkeerbare gevolgen zou hebben voor de relatie tussen de partner en verzoekende partij.

Ook voor zover verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoonde dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachtte zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij haar voorgehouden sociale banden niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in het land van herkomst.

De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezins- en privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het gezins- en privéleven wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole.

2.9. Een schending van artikel 8 EVRM wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet aangetoond.

2.10. De Raad wijst er verder op dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Het is geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn of nog, hoelang de tijdelijke terugkeer zal duren. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet

buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen - als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen. Het loutere feit dat verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf in België een relatie is gestart met een Belgische onderdaan en zij enige sociale banden heeft opgebouwd maakt niet dat de verwerende partij niet zou vermogen te oordelen dat dit niet verhindert dat verzoekende partij naar het herkomstland terugkeert om daar de aanvraag in te dienen en dat zij, indien zij voldoet aan de wettelijke bepalingen, kan terugkeren naar België. De verwerende partij heeft duidelijk nagegaan of de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel maken, hetgeen evenwel niet het geval is.

2.11. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij de aanvraag niet onontvankelijk verklaart op de enkele grond dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft. Zij heeft integendeel rekening gehouden met de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde argumenten die volgens haar verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend en heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze elementen niet verantwoorden dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.12. Wat betreft haar betoog dat zij in Congo geen banden meer heeft en aldaar een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zal ondergaan, heeft de verwerende partij vastgesteld dat zij het dienaangaande op blote beweringen waarmee zij geen schending van artikel 3 EVRM aantoont.

De Raad kan de verwerende partij volgen dat uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de verzoekende partijen bij een terugkeer naar het herkomstland onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, is het immers vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België – hetgeen niet aangetoond is aangezien aangenomen kan worden dat de illegale verblijfstoestand in België net maakt dat verzoekende partij hier een onzeker bestaan heeft in tegenstelling tot een verblijf in het herkomstland waar zij op legale wijze kan deelnemen aan onder meer de arbeidsmarkt en bovendien uit niks blijkt dat haar partner haar vanuit België niet verder zou kunnen ondersteunen – op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

2.13. Waar zij nog een betoog ontwikkelt over het aanvragen van een Congolees paspoort stelt de Raad vast dat de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekende partij haar identiteit niet zou bewezen hebben en verder niet blijkt dat zij in de aanvraag enig argument omtrent haar paspoort als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangehaald. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij dienaangaande enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft.

2.14. Waar verzoekende partij nog een schending opwerpt van het rechtsprincipe “*audi alteram partem*” ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wijst de Raad erop dat de Raad van State in zijn arresten stelt dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). De Raad dient met betrekking tot de eerste bestreden beslissing vast te stellen dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid had om alle elementen aan te voeren die zij nuttig achtte voor de beoordeling van haar zaak. Er kan niet ook niet blijken dat zij niet in de mogelijkheid was om haar aanvraag tijdig te actualiseren. Verzoekende partij heeft haar hoorrecht op afdoende wijze kunnen uitoefenen via haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In dat geval moet de verwerende partij geenszins verzoekende partij opnieuw horen alvorens een beslissing te nemen over de aanvraag (cfr. RvS nr. 243.807 van 26 februari 2019).

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond wat betreft de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekende partij voert verder ook aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, een schending uitmaakt van het beginsel *“audi et alteram partem”*.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij specifiek werd gehoord alvorens jegens haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. Niet elke schending van het recht om gehoord te worden geeft evenwel automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, *M.G. en KR.*, nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het komt dus aan verzoekende partij toe om, naast de vaststelling dat zij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In haar middel wijst verzoekende partij erop dat zij thans een Belgisch kind heeft waarmee geen rekening werd gehouden. Ter staving hiervan heeft de verzoekende partij op 11 april 2024 een kopie van een geboortecertificaat voorgelegd. Hieruit blijkt dat er een Belgisch kind geboren werd op 9 december 2023 waarop verzoekende partij vermeld wordt als vader.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met dit gegeven. Zij motiveert immers: *“Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat er minderjarige kinderen van hem in België verblijven.”*

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij gevolgd worden dat zij naar aanleiding van het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet in de gelegenheid werd gesteld haar standpunt op een nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken. Verzoekende maakt aldus aannemelijk dat zij, indien zij naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) specifiek zou zijn gehoord, elementen had kunnen aanleveren die op de besluitvorming mogelijks van invloed kunnen zijn.

Gelet op voorgaande vaststelling kan de verwerende partij niet overtuigen met haar repliek in de nota met opmerkingen dat *“indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoonde welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV.”*

Zoals duidelijk blijkt *in casu* doet het gegeven dat de verwerende partij gewacht heeft met het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten totdat zij over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beslist had, geen afbreuk aan de vaststelling dat na deze aanvraag zich een nieuwe ontwikkeling heeft voorgedaan, met name de geboorte van een Belgisch kind, element dat geen onderwerp uitmaakte van de aanvraag en aldus ook niet beoordeeld werd in deze aanvraag.

Een schending van het hoorrecht met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, is aangetoond. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Het enig middel is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing in de aangegeven mate gegrond. Er bestaat derhalve geen noodzaak om de overige middelonderdelen met betrekking tot de tweede bestreden beslissing te bespreken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing leidt aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER